

неудържимиятъ порой
на днитъ въ твоята усмивка
да вплита Вѣчната Усмивка
и неизмѣнно чистъ и свой

да слѣдвашъ тихия хобой
на свойто щастие съ усмивка —
и то само да е усмивка,
безъ Какъ, Какво, Кога и Кой?

и да пристъпишъ — тихъ герой —
брѣга на своята усмивка
— бѣлъ — да отвърнешъ — и съ усмивка:
„Благодаря ти, Лебедъ мой!“

Евгени
Зеленъ